

РЕШЕНИЕ

№ 4633

гр. София, 12.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.07.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5935** по описа за **2021** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. във връзка с чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. П. Г., срещу съдебно решение (без номер) от 25.02.2021 г., по нахд № 16610/ 2020 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 108 с-в, с което е потвърдена Заповед за задържане на лице рег. № 227зз-2936/20.11.2020 г., издадена от командир на отделение в сектор „М.“ в „ОПП – СДВР“.

В касационната жалба се твърди, че решението е неправилно, незаконосъобразно поради допуснатото нарушение на материалния закон. Касаторът счита, че съдът е приел единствено писмените доказателства събрани в хода на проверката по случая, като не е индивидуализирал поведението на й от това на другото задържано лице, което е довело до неправилни изводи и порок в решението. Моли съда, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и да отмени процесната заповед.

По делото е постъпил отговор на касационната жалба, чрез адвокат Й., който оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение и съдебно – деловодни разходи.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, представлява се от адвокат Ф., счита жалбата за основателна. Претендира направените по делото разноски, съобразно представен списък.

Ответникът – К. В. Б. – полицейски орган при СДВР – Сектор „М.“ ОПП,

редовно призован, чрез юриск. П., оспорва жалбата. По делото са постъпили писмени бележки, в които са развити подробни съображения за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура, взема становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, X. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, X. касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В атакуваното решение първоинстанционният съд е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Приел е за установено, че на 20.11.2020г. в [населено място], в метростанция - полицейски служител от сектор „М.“ в О.-СДВР направил забележка на А. Г. и неин спътник, тъй като не носели маски, които да покриват лицето и носа. Те започнали да го обиждат. Полицаят поискал да представят документ за самоличност, но те отказали. Пристигнал друг полицай за съдействие. След няколко разпореждания, жалбоподателят представила документ за самоличност и била установена самоличността ѝ. Тя и спътникът ѝ отправяли обиди и към други лица в метростанцията. Било разпоредено от дежурната част да бъде задържана и след употреба на сила, били ѝ поставени белезници и била отведена в З РУ-СДВР. В 20:15 ч. била издадена процесната заповед. Г. била освободена на 20.11.2020 г. в 23:15 ч. Срещу нея и спътника ѝ били съставени АУАН.

От правна страна съдът е приел, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са довели до ограничаване на правото на защита на задържаното лице.

Тези изводи на съда не могат да се споделят от настоящата инстанция, поради следното:

Настоящият състав на АССГ счита, че процесната заповед за задържане на лице, е издадена в нарушение на нормативно регламентирани императивни изисквания за съдържанието на акта, доколкото не са посочени конкретни данни, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. Съгласно посочената като правно основание за постановяване на задържането разпоредба - чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. Съответно от фактическа страна обжалваният акт е обоснован с

неизпълнение на полицейско разпореждане. "Неизпълнението на полицейско разпореждане" само по себе си обаче не представлява законово регламентирано материалноправно основание за налагането на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР. Обосноваването на упражненото административно правомощие с фактическо основание, което не се субсумира в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР /в която хипотеза е постановено задържането/, нито се свързва с друго нормативно предвидено правно основание за постановяване на задържане за срок от 24 часа по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, следва да бъде приравнено на липса на посочени, съгласно изискването по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР фактически основания за издаването на заповедта за задържане и за прилагането на принудителната административна мярка. Константна е и съдебната практика, че и залагането на несъответни и ирелевантни мотиви като фактическо основание за издаването на административния акт, следва да бъде приравнено на липса на изискуемите се от закона мотиви за обосноваване наличието на материалноправни предпоставки за упражняване на предоставена от закона компетентност и съответно води до нарушаване на императивното изискване за съдържание на акта по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В този смисъл е и съдебната практика на ЕСПЧ, формалното посочване на законната хипотеза за постановяване на задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, не е достатъчно за да се счита изпълнено изискването на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР за посочване на основанията за задържането. За обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му правомощие в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си, е следвало в заповедта за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР да са описани конкретни фактически обстоятелства, обуславящи издаването на заповед за задържане за срок от 24 часа в приложената от полицейския орган законова хипотеза. Не е достатъчно заповедта за задържане да съдържа само позоваване на приложимите разпоредби, без посочване на специфични обстоятелства или действия/ бездействия на задържаното лице, релевиращи наличието на фактически основания за задържането, като трайно ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, задържането се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол. В случая в заповедта липсват обективирани каквито и да е било факти и обстоятелства, релевиращи наличието на конкретни и обективни данни, сочещи че лицето, спрямо което е постановено задържането по чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, след надлежно предупреждение съзнателно е пречило на полицейски орган да изпълни задължението си по служба.

Във връзка с горепосоченото, съдът счита, че не е изпълнено законовото изискване по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР за посочване в заповедта по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР на основанията за прилагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа". Това представлява абсолютно основание по см. на чл. 146, т. 2 от АПК за отмяна на оспорения административен акт, като незаконосъобразен.

Задържането за срок от 24 часа по чл. 72 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка и като всяка ПАМ налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Мярката по чл. 72 от ЗМВР, в зависимост от конкретния случай, би могла да има превантивен или преустановителен характер. В случая приложената ПАМ освен фактически необоснована от гл.т наличието на материалноправното основание по чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, се явява и

несъответна на целта на закона, Нарушен е и един от основните принципи на административния процес, регламентиран в чл. 6 от АПК, а именно принципът за съразмерност при упражняването на административните правомощия. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР следва да е оправдано от гл. т. на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. В конкретния случай нито е обосновано, нито е доказано, че за изпълнение на конкретни полицейски правомощия реално е било необходимо и оправдано налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. На следващо място разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и, ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. От доказателствата по делото, е очевидно, че не е спазено изискването осъществяването на преследваната от закона цел с прилагането на ПАМ да не надхвърля необходимото за постигането на тази цел.

Процесната заповед за задържане на лице, като издадена в нарушение на нормативно предвидените изисквания относно съдържанието на акта за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР; постановена в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираните като основни принципи изисквания за законност и съразмерност по чл. 4, ал. 2 и чл. 6 от АПК, е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

По искането за разноски:

С оглед изхода на правния спор и изрично направеното от касатора, чрез процесуалния му представител искане за присъждане на съдебни разноски, на основание чл.143, ал.1 от АПК, Столична дирекция на вътрешните работи следва да заплати сторените по делото разноски и за двете съдебни инстанции. Представен е списък с разноските по делото в общ размер на 1300 лева адвокатско възнаграждение по договори за правна защита и съдействие. Направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по настоящото производство е основателно и в съответствие с разпоредбата на чл.78, ал. 5 от ГПК и чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът намалява размера на разноските за адвокат от 800 лева на 400 лв. за първа инстанция и от 500 лева на 400 лева. за касационна инстанция.

Във връзка с гореизложеното, съставът на Административен съд София - град, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е неправилно и следва да бъде отменено., като неправилно и незаконосъобразно и вместо него да се постанови решение, с което да се отмени процесната заповед.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.2 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение (без номер) от 25.02.2021 г, по нахд № 16610/ 2020 г. на СРС, НО, 108 с-в, с което е потвърдена Заповед за задържане на лице рег. № 227зз-2936/20.11.2020 г., издадена от командир на отделение в сектор „М.“ в „ОПП – СДВР“, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег. № 227зз-2936/20.11.2020 г., издадена от командир на отделение в сектор „М.“ в „ОПП – СДВР

ОСЪЖДА СДВР да заплати на А. П. Г., на основание чл. 63, ал. 2 и ал. 5 от ЗАНН, сумата в общ размер на 800 (осемстотин) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДЕСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.